

ΤΟ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Τμήμα 2^ο Μονομελές

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 19 Οκτωβρίου 2021, με δικαστή τον, Πρωτοδίκη Δ.Δ. και γραμματέα τη, δικαστική υπάλληλο,

για να δικάσει την αγωγή, με ημερομηνία κατάθεσης 8.3.2018,

του, ο οποίος παραστάθηκε

κατά του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.), με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (Ε.Φ.Κ.Α.), το οποίο μετονομάστηκε, δυνάμει του άρθρου 51Α παρ.1 του Ν.4387/2016 (Φ.Ε.Κ. Α'85), από την 1.3.2020, σε «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (e-Ε.Φ.Κ.Α.), εκπροσωπείται νομίμως και παραστάθηκε διά της πληρεξουσίας δικηγόρου του,

Κατά τη συζήτηση, ο διάδικος που παραστάθηκε ανέπτυξε τους ισχυρισμούς του και ζήτησε όσα αναφέρονται στα πρακτικά.

Η κρίση του είναι η εξής:

1. Επειδή, με την κρινόμενη αγωγή, ο ενάγων, συνταξιούχος του εναγομένου ν.π.δ.δ., ως οιοονεί καθολικού διαδόχου, από την 1.1.2017, του «Ενιαίου Ταμείου Ανεξάρτητα Απασχολούμενων-Τομέας Ασφάλισης Νομικών» (Ε.Τ.Α.Α.-Τ.Α.Ν.) (άρθρα 51 παρ.1 και 53 παρ.1 του Ν.4387/2016), ζητεί να αναγνωριστεί η υποχρέωση του εναγομένου ν.π.δ.δ. να του καταβάλει το ποσό των 6.887,83 ευρώ. Το ανωτέρω ποσό ζητείται, από τον ενάγοντα, ως αποζημίωση, κατ' εφαρμογή των άρθρων 105-106 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα (Εισ.Ν.Α.Κ.), προς αποκατάσταση της ζημίας που, όπως ισχυρίζεται, υπέστη, από τις περικοπές που διενεργήθηκαν, στην κύρια σύνταξή του, κατά το χρονικό διάστημα από τις 10.6.2015 έως την 31.3.2018, δυνάμει των, κατά τους ισχυρισμούς του, ανίσχυρων διατάξεων του Ν.3863/2010 (Φ.Ε.Κ. Α'115), του Ν.4051/2012 (Φ.Ε.Κ. Α'40) και του Ν.4093/2012 (Φ.Ε.Κ. Α'222), άλλως, ως ωφέλεια, σύμφωνα με τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού. Το παραπάνω ποσό ζητείται, από τον ενάγοντα, νομιμοτόκως, από την παράνομη παρακράτηση εκάστου μηνός, άλλως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

2. Επειδή, η υπό κρίση αγωγή περιέχει τα απαιτούμενα, κατά το άρθρο 73 του Κ.Δ.Δ., στοιχεία και, ειδικότερα, περιέχει καθορισμό της έννομης σχέσης, από την οποία απορρέει η αξίωση του ενάγοντος, σαφή έκθεση των πραγματικών περιστατικών, περιγραφή των αποδιδόμενων, σε όργανα του εναγομένου ν.π.δ.δ., παράνομων πράξεων, στις οποίες θεμελιώνεται η αξίωση προς αποζημίωση, καθώς και σαφώς καθορισμένο αίτημα, απορριπτόμενης ως αβάσιμης της ένστασης του εναγομένου ν.π.δ.δ. περί αοριστίας του δικογράφου της αγωγής.

3. Επειδή, η κρινόμενη αγωγή, κατά το μέρος που αφορά σε αναγόμενες μετά τον χρόνο άσκησης της αξιώσεως, ήτοι κατά το μέρος που αφορά σε αξιώσεις που ανάγονται, στο χρονικό

διάστημα από τις 9.3.2018 έως την 31.3.2018, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Και τούτο διότι, κατά τα συναγόμενα από τα άρθρα 73 παρ.2 και 80 παρ.1 του Κ.Δ.Δ., αντικείμενο της αγωγής δεν δύναται να αποτελέσουν απαιτήσεις μέλλουσες, έστω και αν μετά πιθανότητας προσδοκάται ότι τα περιστατικά, τα οποία ισχύουν κατά τον χρόνο άσκησής της, δεν πρόκειται να μεταβληθούν (βλ. Δ.Εφ.Πειρ. 772/2018, Δ.Εφ.Αθ. 2791/2015, 2691/2013, 3319/2005 κ.α.). Κατά τα λοιπά, η κρινόμενη αγωγή ασκείται παραδεκτώς και είναι περαιτέρω εξεταστέα στην ουσία της.

4. Επειδή, με την εμφάνιση της οξύτατης δημοσιονομικής κρίσης στις αρχές του 2010, ο νομοθέτης, εκτιμώντας ότι υφίστατο άμεσος κίνδυνος κατάρρευσης της οικονομίας και χρεοκοπίας της Χώρας και ότι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπισθεί η κατάσταση ήταν η προσφυγή στη χρηματοδοτική υποστήριξη από τα κράτη της Ευρωζώνης και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, έλαβε, έναντι της υποστήριξης αυτής, κυριαρχικώς, σειρά μέτρων περιστολής των δημοσίων δαπανών, μεταξύ των οποίων και η διενέργεια περικοπών και μειώσεων συνταξιοδοτικών παροχών των συνταξιοδοτούμενων από τους φορείς υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης. Οι περικοπές και οι μειώσεις αυτές ξεκίνησαν από τα επιδόματα εορτών και αδειάς των οργανισμών κύριας ασφάλισης (άρθρο τρίτο παρ.10-14 του Ν.3845/2010), συνεχίσθηκαν δε με τη θέσπιση της εισφοράς αλληλεγγύης των συνταξιούχων κύριας ασφάλισης (άρθρο 38 του Ν.3863/2010), την αναπροσαρμογή και τη συμπλήρωση της εισφοράς αυτής και την επέκτασή της στην επικουρική ασφάλιση (άρθρο 44 παρ.10-13 του Ν.3986/2011), καθώς και με τις μειώσεις στις συντάξεις των κάτω των 55 ετών συνταξιούχων και στις κύριες και επικουρικές συντάξεις που υπερβαίνουν, αντιστοίχως, τα 1.200 και τα 150 ευρώ (άρθρο 2 παρ.1-5 του Ν.4024/2011). Κατά τα κριθέντα με τις υπ' αριθμ. 2287-2290/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, οι εν λόγω περικοπές, εντασσόμενες στις δέσμες μέτρων που έχουν ως βάση τις προβλέψεις του πρώτου «Μνημονίου» και του πρώτου «Μεσοπροθέσμου Πλαισίου» και συνιστώσες μέτρα «άμεσης απόδοσης» για την εξεύρεση πόρων, έχοντας δε αποφασιστεί υπό την πίεση των ως άνω όλως εξαιρετικών περιστάσεων και επιβαλλόμενες, κατά την εκτίμηση του νομοθέτη, για την άμεση αντιμετώπιση της κρίσης, δεν αντίκεινται στις διατάξεις των άρθρων 2 παρ.1, 4 παρ.1 και 5, 22 παρ.5, 25 παρ.1 και 4, και 106 παρ.1 του Συντάγματος, καθώς και στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.) και δεν παραβιάζουν την αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, δεδομένου ότι τα ληφθέντα μέτρα επιβλήθηκαν, όπως αναφέρθηκε, ενόψει εκτάκτων και απροβλέπτων συνθηκών και είχαν επείγοντα χαρακτήρα.

5. Επειδή, μετά τις διαδοχικές ως άνω περικοπές και μειώσεις, σε συνέχεια δε και προς εφαρμογή του εγκριθέντος, κατά το έτος 2012, δεύτερου «Μνημονίου Συνεννόησης» (Ν.4046/2012), ακολούθησαν, το ίδιο αυτό έτος, δύο ακόμη νομοθετήματα με αντικείμενο την περαιτέρω περιστολή κυρίων και επικουρικών συντάξεων: Ο Ν.4051/2012, με το άρθρο 6 του οποίου μειώθηκαν αναδρομικά κατά 12% οι κύριες συντάξεις που υπερβαίνουν τα 1.300 ευρώ και οι επικουρικές συντάξεις, με κλιμάκωση του ποσοστού μείωσης (10%, 15% και 20%) αναλόγως του ύψους αυτών και με κατοχύρωση κατώτατου ορίου 200 ευρώ, καθώς και ο Ν.4093/2012, με το

άρθρο πρώτο του οποίου, αφενός μεν μειώθηκαν, εκ νέου, σε ποσοστά από 5% έως και 20%, οι από οποιαδήποτε πηγή και για οποιαδήποτε αιτία συντάξεις, που υπερβαίνουν αθροιστικώς τα 1.000 ευρώ, αφετέρου δε καταργήθηκαν πλέον για όλους τους συνταξιούχους τα επιδόματα και δώρα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας. Οι τελευταίες αυτές περικοπές των συντάξεων, που επήλθαν, κατ' εφαρμογή των ανωτέρω νόμων 4051/2012 και 4093/2012, κρίθηκαν αντισυνταγματικές με τις 2287 και 2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας για το λόγο ότι δεν προηγήθηκε των εν λόγω περικοπών, οι οποίες θεσπίστηκαν σε συνέχεια των περιγραφόμενων ανωτέρω προηγούμενων περικοπών των συντάξεων- οι οποίες, κατά τα προαναφερθέντα, κρίθηκαν συνταγματικές- και ενώ είχε παρέλθει διετία από τον πρώτο αιφνιδιασμό της οικονομικής κρίσης, η ειδική μελέτη που περιγράφεται στις ως άνω αποφάσεις.

Ειδικότερα, με τις αποφάσεις αυτές, κρίθηκε ότι σε περιπτώσεις εξαιρετικά δυσμενών δημοσιονομικών συνθηκών δεν αποκλείεται, κατά το άρθρο 22 παρ.5 του Συντάγματος, η επέμβαση του νομοθέτη για τη μείωση και των απονεμηθειών ακόμη συντάξεων εφεξής, σε κάθε περίπτωση, όμως, η περικοπή των συντάξεων δεν μπορεί να παραβιάζει τον συνταγματικό πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος, τη χορήγηση, δηλαδή, στον συνταξιούχο, τέτοιων παροχών που να του επιτρέπουν να διαβιώνει με αξιοπρέπεια.

Προκειμένου, δε, να καθίσταται εφικτός ο δικαστικός έλεγχος των οικείων νομοθετικών μέτρων από τις ανωτέρω συνταγματικές απόψεις, κρίθηκε ότι ο νομοθέτης, όταν λαμβάνει μέτρα συνιστάμενα σε περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών, οφείλει, ενόψει και της γενικότερης υποχρέωσής του για «προγραμματισμό και συντονισμό της οικονομικής δραστηριότητας για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης» (άρθρο 106 παρ.1 του Συντάγματος), να έχει προβεί σε ειδική, εμπειριστατωμένη και επιστημονικά τεκμηριωμένη μελέτη, από την οποία να προκύπτει, αφενός μεν ότι τα συγκεκριμένα μέτρα είναι πράγματι πρόσφορα αλλά και αναγκαία για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του προβλήματος βιωσιμότητας των φορέων κοινωνικής ασφάλισης, ενόψει και των παραγόντων που το προκάλεσαν, έτσι ώστε η λήψη των μέτρων αυτών να είναι σύμφωνη με τις συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη, αφετέρου δε ότι οι επιπτώσεις από τα μέτρα αυτά, στο βιοτικό επίπεδο των πληττομένων προσώπων, συνδυαζόμενες με άλλα τυχόν ληφθέντα μέτρα (φορολογικά κ.α.), αλλά και με το σύνολο των κοινωνικοοικονομικών συνθηκών της δεδομένης συγκυρίας, δεν έχουν, αθροιστικά λαμβανόμενες, αποτέλεσμα τέτοιο που να οδηγεί σε ανεπίτρεπτη παραβίαση του πυρήνα του συνταγματικού δικαιώματος σε κοινωνική ασφάλιση.

Κατόπιν τούτων, κρίθηκε, με τις ανωτέρω αποφάσεις, ότι οι διατάξεις των νόμων 4051/2012 και 4093/2012 που θέσπισαν τις προσβληθείσες, ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, περικοπές στις συντάξεις αντίκεινται στις διατάξεις των άρθρων 2 παρ.1, 4 παρ.1 και 5, 22 παρ.5, 25 παρ.1 και 4, και 106 παρ.1 του Συντάγματος, καθώς και στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. και ότι είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες. Και τούτο διότι, όπως έγινε δεκτό, με τις διατάξεις αυτές επιχειρήθηκε νέα, για πολλοστή φορά, περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών της ίδιας ομάδας θιγομένων, χωρίς να έχει

προηγηθεί εμπειριστατωμένη μελέτη, με την οποία να διαπιστώνεται και να αναδεικνύεται τεκμηριωμένα ότι η λήψη των συγκεκριμένων μέτρων ήταν σύμφωνη με τις σχετικές συνταγματικές δεσμεύσεις που απέρρεαν, μεταξύ άλλων, από το θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης, τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας και την προστασία της αξίας του ανθρώπου.

Με τις ίδιες αποφάσεις 2287 και 2288/2015 της Ολομέλειάς του, οι οποίες δημοσιεύθηκαν στις 10.6.2015, το Συμβούλιο της Επικρατείας όρισε, μετά από στάθμιση του δημοσίου συμφέροντος, αναφερομένου στην οξυμένη δημοσιονομική κρίση και στην κοινώς γνωστή ταμειακή δυσχέρεια του ελληνικού Κράτους, ότι οι συνέπειες της αντισυνταγματικότητας των επίμαχων διατάξεων θα επέλθουν μετά τη δημοσίευση των αποφάσεων αυτών και ότι η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα θα έχει αναδρομικό χαρακτήρα μόνον για τους ενάγοντες και όσους άλλους έχουν ασκήσει ένδικα μέσα ή βοηθήματα μέχρι τον χρόνο δημοσίευσης των αποφάσεων. Κατά συνέπεια δε, όπως ρητώς ορίζεται στις αποφάσεις αυτές, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της αντισυνταγματικότητας των διατάξεων αυτών για τη θεμελίωση αποζημιωτικών αξιώσεων άλλων συνταξιούχων, που αφορούν περικοπείσες, βάσει των εν λόγω διατάξεων, συνταξιοδοτικές παροχές τους, για χρονικά διαστήματα προγενέστερα του χρονικού σημείου δημοσίευσης των αποφάσεων αυτών.

6. Επειδή, περαιτέρω, σε συνέχεια των δεσμεύσεων τις οποίες ανέλαβε η Ελληνική Δημοκρατία με τους νόμους 4334/2015 [«Επείγουσες ρυθμίσεις για τη διαπραγμάτευση και σύναψη συμφωνίας με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης (Ε.Μ.Σ.)» (Φ.Ε.Κ. Α'80)] και 4336/2015 [«Συνταξιοδοτικές διατάξεις - Κύρωση του Σχεδίου Σύμβασης Οικονομικής Ενίσχυσης από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας και ρυθμίσεις για την υλοποίηση της Συμφωνίας Χρηματοδότησης» (Φ.Ε.Κ. Α'94)], στο πλαίσιο της συμφωνίας με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας, για τη διασφάλιση της μακροπρόθεσμης βιωσιμότητας του συνταξιοδοτικού συστήματος, θεσπίσθηκε ο Ν.4387/2016 [«Ενιαίο Σύστημα Κοινωνικής Ασφάλειας - Μεταρρύθμιση ασφαλιστικού - συνταξιοδοτικού συστήματος - Ρυθμίσεις φορολογίας εισοδήματος και τυχερών παιγνίων και άλλες διατάξεις» (Φ.Ε.Κ. Α'85)], ο οποίος άρχισε να ισχύει, κατά το άρθρο 122 αυτού, από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης (12.5.2016) και με το σύστημα ρυθμίσεων του οποίου επιχειρήθηκε μείζων μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης. Η μεταρρύθμιση συνίσταται στη λήψη μέτρων για τη διασφάλιση της βιωσιμότητας του ασφαλιστικού συστήματος, σύμφωνα με την επιταγή του άρθρου 22 παρ.5 του Συντάγματος.

Ειδικότερα, μεταξύ άλλων, με τον Ν.4387/2016, όπως αναφέρεται και στην υπ' αριθμ. 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, μεταβλήθηκε εκ βάθρων το σύστημα υπολογισμού των συντάξεων των ασφαλισμένων στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, μισθωτών και αυτοαπασχολούμενων, περιλαμβανομένων και όσων ελάμβαναν ήδη σύνταξη πριν από την έναρξη ισχύος του ως άνω νόμου (παλαιών συνταξιούχων). Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο του νέου αυτού ασφαλιστικού συστήματος, ιδρύθηκε ενιαίος φορέας απονομής των κύριων συντάξεων, ο Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης (Ε.Φ.Κ.Α.), στον οποίο εντάσσονται αυτοδίκαια οι υφιστάμενοι φορείς κύριας κοινωνικής ασφάλισης (άρθρο 51) και θεσπίσθηκαν

ενιαίοι κανόνες για τον υπολογισμό των συνταξιοδοτικών αυτών παροχών, οι οποίες, για τους μελλοντικούς συνταξιούχους, θα είναι κατά κανόνα μικρότερες από τις καταβαλλόμενες υπό την ισχύ του προγενέστερου ασφαλιστικού συστήματος.

Στο πλαίσιο δε εφαρμογής των ενιαίων κανόνων του Ε.Φ.Κ.Α. προβλέπεται, στον ανωτέρω Ν.4387/2016, ότι οι ήδη καταβαλλόμενες συντάξεις κατά την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού επανυπολογίζονται και διαμορφώνονται και αυτές, όπως και οι μελλοντικές, ως άθροισμα εθνικής και ανταποδοτικής σύνταξης. Ειδικότερα, στο άρθρο 14 του νόμου, με τίτλο «Αναπροσαρμογή συντάξεων - προστασία καταβαλλόμενων συντάξεων», που εντάσσεται στο κεφάλαιο Β' αυτού («Συντάξεις δημοσίων υπαλλήλων και στρατιωτικών»), ορίζονται τα εξής: «1. α. Σε εφαρμογή των ενιαίων κανόνων του Ε.Φ.Κ.Α. και των θεμελιωδών αρχών του άρθρου 1, οι ήδη καταβαλλόμενες κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος, κύριες συντάξεις αναπροσαρμόζονται, σύμφωνα με τα άρθρα 7, 8, 13 και 14, βάσει των διατάξεων των επόμενων παραγράφων. β. Για τον υπολογισμό του ανταποδοτικού μέρους των καταβαλλόμενων, έως την έναρξη ισχύος του παρόντος, συντάξεων, για τον προσδιορισμό των συντάξιμων αποδοχών λαμβάνεται υπόψη ο συντάξιμος μισθός επί του οποίου κανονίστηκε η ήδη χορηγηθείσα σύνταξη, όπως αυτός είχε διαμορφωθεί πριν την έναρξη ισχύος του παρόντος, με βάση τους κανόνες αναπροσαρμογής των συντάξιμων αποδοχών του Δημοσίου, που ίσχυαν κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης καθορίζεται κάθε άλλο σχετικό θέμα για την εφαρμογή της διάταξης αυτής. 2.α. Μέχρι την 31.12.2018, οι συντάξεις της προηγούμενης παραγράφου συνεχίζουν να καταβάλλονται στο ύψος που είχαν διαμορφωθεί κατά την 31.12.2014, σύμφωνα με τις τότε ισχύουσες διατάξεις... β. Από 1.1.2019, εφόσον το καταβαλλόμενο ποσό των συντάξεων αυτών είναι μεγαλύτερο από αυτό που προκύπτει από τον υπολογισμό τους βάσει της παραγράφου 1, το επιπλέον ποσό εξακολουθεί να καταβάλλεται στον δικαιούχο ως προσωπική διαφορά, συμψηφιζόμενο κατ' έτος και μέχρι την πλήρη εξάλειψή του, με την εκάστοτε αναπροσαρμογή των συντάξεων, όπως αυτή προκύπτει σε εφαρμογή της παραγράφου 3. Εάν το καταβαλλόμενο ποσό των συντάξεων είναι μικρότερο από αυτό που προκύπτει από τον υπολογισμό τους βάσει της παραγράφου 1, τότε αυτό προσαυξάνεται κατά το ένα πέμπτο της διαφοράς σταδιακά και ισόποσα εντός πέντε ετών από την ολοκλήρωση του τρέχοντος προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής. Τα ανωτέρω στοιχεία αποτυπώνονται από 1.1.2018 για κάθε ασφαλισμένο στο οικείο πληροφοριακό σύστημα (όπως το εδαφ. αυτό ίσχυε πριν από την τροποποίησή του με τις παρ.2 και 3 του άρθρου 1 του Ν.4472/2017, Φ.Ε.Κ. Α'74). 3.α. Το συνολικό ποσό της σύνταξης που καταβάλλεται μετά τη θέση σε ισχύ του παρόντος, αυξάνεται από την 1.1.2017 (ήδη από την 1.1.2023, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ.4 του άρθρου 1 του Ν.4472/2017 και του άρθρου τρίτου του Ν.4475/2017, Φ.Ε.Κ. Α'83, οι οποίες αντικατέστησαν διαδοχικώς το εν λόγω εδαφ.α') κατ' έτος με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης με βάση συντελεστή που διαμορφώνεται κατά 50% από τη μεταβολή του ΑΕΠ και κατά 50% από τη μεταβολή του Δείκτη Τιμών Καταναλωτή του προηγούμενου έτους και δεν υπερβαίνει την ετήσια

μεταβολή του Δείκτη Τιμών Καταναλωτή. β. Οι διατάξεις της συνταξιοδοτικής νομοθεσίας του Δημοσίου με τις οποίες προβλέπεται αναπροσαρμογή ή αύξηση των συντάξεων που καταβάλλονται από αυτό, κατά τρόπο διαφορετικό από τον οριζόμενο στην περίπτωση α' ή με βάση τις ισχύουσες κάθε φορά μισθολογικές διατάξεις, καταργούνται. 4...».

Εξάλλου, με το άρθρο 33 του ίδιου νόμου, με τίτλο «Αναπροσαρμογή συντάξεων - προστασία καταβαλλόμενων συντάξεων», που εντάσσεται στο Κεφάλαιο Γ' αυτού («Ρυθμίσεις ασφαλισμένων του ιδιωτικού τομέα»), θεσπίζεται ο επανυπολογισμός των ήδη καταβαλλομένων, κατά την έναρξη ισχύος του νόμου, κύριων συντάξεων των συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα κατ' ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων που αφορούν τον επανυπολογισμό των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων και παρέχεται εξουσιοδότηση στον Υπουργό Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης να καθορίσει με απόφασή του κάθε αναγκαίο θέμα εφαρμογής της διάταξης αυτής. Ειδικότερα, στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 33 προβλέπεται ότι: «1. Οι ήδη καταβαλλόμενες, κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος, κύριες συντάξεις, πλην όσων χορηγούνται από τον ΟΓΑ, αναπροσαρμόζονται, σύμφωνα με την ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 14, σε συνδυασμό με τα άρθρα 7, 8, 27, 28, 30 και 12, βάσει των ειδικότερων ρυθμίσεων της επόμενης παραγράφου (όπως η παρ.1 αντικαταστάθηκε ως άνω με το άρθρο 25 του Ν.4445/2016, Φ.Ε.Κ. Α'236). 2. Για τον υπολογισμό του ανταποδοτικού μέρους των καταβαλλόμενων, έως την ημερομηνία έναρξης ισχύος του νόμου αυτού, συντάξεων, ως συντάξιμες αποδοχές λαμβάνεται υπόψη ο συντάξιμος μισθός επί του οποίου υπολογίστηκε η ήδη χορηγηθείσα σύνταξη...». Τέλος, με το άρθρο 96 παρ.4 του ίδιου ως άνω Ν.4387/2016 προβλέφθηκε ο επανυπολογισμός-αναπροσαρμογή των ήδη καταβαλλόμενων, κατά την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, επικουρικών συντάξεων.

7. Επειδή, με την 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας και με τις εκεί αναφερόμενες σκέψεις κρίθηκε ότι δεν εκωλύετο ο νομοθέτης από τις 2287-2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, με τις οποίες κρίθηκαν αντισυνταγματικές και αντίθετες προς το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. οι επίμαχες περικοπές των νόμων 4051/2012 και 4093/2012, να προβεί σε νέες ρυθμίσεις ως προς το ύψος των συντάξεων ή ακόμη και να επαναθεσπίσει τις κριθείσες ως παράνομες, κατά τα ανωτέρω, περικοπές, εφόσον ελάμβανε υπόψη τα κριτήρια και ικανοποιούσε τις απαιτήσεις που έθεσε, με τις ανωτέρω αποφάσεις του, το Συμβούλιο της Επικρατείας κατόπιν ερμηνείας των μνημονευθεισών συνταγματικών διατάξεων, είτε, ακόμη, διατηρώντας τη σχετική προς τούτο ευχέρειά του, να προβεί στη θέσπιση νέου ασφαλιστικού συστήματος, στο πλαίσιο του οποίου, εφόσον επέλεγε να υιοθετήσει, εκ νέου, τις ανωτέρω κριθείσες ως αντισυνταγματικές περικοπές των συντάξεων στο πλαίσιο του επανυπολογισμού των συντάξεων των παλαιών συνταξιούχων, όπως και έπραξε, υποχρεούτο να αιτιολογήσει ειδικώς τον λόγο για τον οποίο ήταν τούτο αναγκαίο ενόψει της επιχειρούμενης συνολικής μεταρρύθμισης του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης. Επίσης, κρίθηκε ότι είναι θεμιτή η επιλογή του νομοθέτη να προβεί, στο πλαίσιο του νέου ασφαλιστικού συστήματος και της ίδρυσης ενιαίου φορέα απονομής των κύριων συνταξιοδοτικών

παροχών που εφαρμόζει ενιαίους κανόνες ως προς τον τρόπο υπολογισμού των απονεμόμενων, στο σύνολο του πληθυσμού, συντάξεων, σε επανυπολογισμό των ήδη καταβαλλόμενων, κατά τη δημοσίευση του Ν.4387/2016, συντάξεων.

Με την ίδια απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε συμβατή με το Σύνταγμα και αιτιολογημένη η επιλογή του νομοθέτη, προκειμένου να καθορίσει τις καταβλητέες, από την έναρξη ισχύος του Ν.4387/2016, στους ήδη, κατά τη δημοσίευσή του, συνταξιούχους, συντάξεις, στο πλαίσιο του επανυπολογισμού τους, να ορίσει ότι το ύψος των συντάξεων αυτών, θα ανέρχεται στο ύψος στο οποίο οι εν λόγω συντάξεις είχαν διαμορφωθεί μετά τις περικοπές των νόμων 4051/2012 και 4093/2012, οι οποίες είχαν κριθεί αντισυνταγματικές με τις προαναφερθείσες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Και τούτο, αφενός μεν λόγω της ουσιαστικής συνεισφοράς της εν λόγω νομοθετικής επιλογής στη συγκράτηση της συνταξιοδοτικής δαπάνης και, κατ' επέκταση, στην επίτευξη του επιδιωκόμενου στόχου της διατήρησης της βιωσιμότητας του ασφαλιστικού συστήματος, αφετέρου δε ώστε να επωμισθούν και οι παλαιοί και όχι μόνον οι νέοι συνταξιούχοι και οι νυν ασφαλισμένοι (με την θεσπιζόμενη, με τον ίδιο νόμο, αύξηση των εισφορών και τη μείωση των μελλοντικών συντάξεων) το βάρος της επιχειρούμενης μεταρρύθμισης, για λόγους κοινωνικής δικαιοσύνης και διαγενεακής ισότητας και αλληλεγγύης, δεδομένου ότι και αυτοί ωφελούνται εξίσου από την επιδιωκόμενη, με την επιχειρούμενη ασφαλιστική μεταρρύθμιση, διασφάλιση της βιωσιμότητας του ασφαλιστικού συστήματος, τη διατήρηση δηλαδή της ικανότητάς του να χορηγεί συντάξεις στους υφιστάμενους και στους μελλοντικούς συνταξιούχους. Κρίθηκε, δηλαδή, συμβατή με το Σύνταγμα η ρύθμιση του άρθρου 14 παρ.2 περ.α' του Ν.4387/2016, σύμφωνα με την οποία οι κύριες συντάξεις που καταβάλλονταν κατά τη δημοσίευση του νόμου (παλαιές συντάξεις) θα ανέρχονται στο ύψος, στο οποίο αυτές είχαν διαμορφωθεί την 31.12.2014 (με τις περικοπές, δηλαδή, των νόμων 4051/2012 και 4093/2012).

Ειδικότερα, με την 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας έγινε δεκτό ότι η ανωτέρω ρύθμιση, η οποία, κατ' ουσίαν, ισοδυναμούσε με εκ νέου υιοθέτηση, με τον Ν.4387/2016, των περικοπών για τους ήδη συνταξιούχους κατά τη δημοσίευσή του (παλαιούς συνταξιούχους), οι οποίες είχαν κριθεί ως αντισυνταγματικές με τις αποφάσεις 2287-2288/2015 της Ολομέλειας του ίδιου Δικαστηρίου, ήταν συνταγματικώς θεμιτή και η θέσπισή της ήταν δικαιολογημένη στο πλαίσιο του νέου ασφαλιστικού συστήματος, δηλαδή όχι ως μεμονωμένη, αυτοτελής ρύθμιση, επιφέρουσα οριζόντιες περικοπές στις ήδη καταβαλλόμενες κατά τη δημοσίευση του Ν.4387/2016 συντάξεις, όπως είχε συμβεί στο παρελθόν με τη θέσπιση των περικοπών αυτών με τις σχετικές διατάξεις των νόμων 4051/2012 και 4093/2012, αλλά ως ρύθμιση εντασσόμενη σε ένα ευρύτερο πλέγμα μέτρων και διαρθρωτικών αλλαγών του νέου ριζικώς αναμορφωμένου ασφαλιστικού συστήματος που θεσπίστηκε με το Ν.4387/2016 και ως τμήμα της εισαχθείσας με αυτόν ασφαλιστικής μεταρρύθμισης, αποτέλεσμα της οποίας είναι οι μελλοντικοί συνταξιούχοι να λαμβάνουν, κατά κανόνα, μικρότερες, σε σχέση με τους παλαιούς συνταξιούχους, συνταξιοδοτικές παροχές.

Ομοίως, με την υπ' αριθμ. 1890/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (σκέψη 20), κρίθηκε καταρχήν συνταγματικώς θεμιτή η εκ νέου κατ' ουσίαν θέσπιση των ως άνω περικοπών στο πλαίσιο επανυπολογισμού και των επικουρικών συντάξεων. Αντιθέτως, οι ίδιες περικοπές είχαν κριθεί αντισυνταγματικές με τις προηγούμενες 2287-2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας ως απλές οριζόντιες περικοπές επιβληθείσες σε συνέχεια πολλών διαδοχικών προηγούμενων, για το λόγο ότι, όπως εκτέθηκε ανωτέρω, δεν είχε προηγηθεί της θέσπισής τους η ειδική μελέτη που προσδιορίζουν και απαιτούν οι εν λόγω αποφάσεις, ακριβώς επειδή οι οριζόντιες αυτές περικοπές στις καταβαλλόμενες συντάξεις αποτελούσαν τη συνέχεια πολλών προηγούμενων περικοπών.

Συνεπώς, κατά τα κριθέντα με την 1891/2019 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, η διάταξη του άρθρου 14 παρ.2 περ.α' του Ν.4387/2016 είναι σύμφωνη με το Σύνταγμα και δικαιολογημένη στο πλαίσιο της συνολικής μεταρρύθμισης του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης που επήλθε με τον Ν.4387/2016, κατά την έννοια δε της απόφασης είναι σύμφωνη και με την Ε.Σ.Δ.Α. και, επομένως, από τη δημοσίευση του Ν.4387/2016 και εφεξής οι ως άνω περικοπές έχουν ως νόμιμο έρεισμα την ανωτέρω διάταξη του τελευταίου αυτού νόμου, από το χρονικό δε αυτό σημείο (12.5.2016) και εφεξής οι περικοπές αυτές είναι νόμιμες.

8. Επειδή, στη συνέχεια, μετά την εισαγωγή, με την υπ' αριθμ. 21/2019 πράξη της τριμελούς Επιτροπής του άρθρου 1 παρ.1 του Ν.3900/2010, στο Συμβούλιο της Επικρατείας, της από 11.9.2019, ασκηθείσας, ενώπιον του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, αγωγής 46 συνταξιούχων κατά του Ε.Φ.Κ.Α., του Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. και του παρεμβαίνοντος Ελληνικού Δημοσίου, κατόπιν αίτησης του Ε.Φ.Κ.Α., προκειμένου να κριθούν γενικότερου ενδιαφέροντος ζητήματα που έχουν συνέπειες για ευρύτερο κύκλο προσώπων, δημοσιεύθηκε η υπ' αριθμ. 1439/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Με την τελευταία αυτή απόφαση κρίθηκε ότι: α) η θεσπισθείσα με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ.2 περ.α' του Ν.4387/2016 ρύθμιση της συνέχισης καταβολής των συντάξεων, όπως είχαν διαμορφωθεί την 31.12.2014, δηλαδή με τις μειώσεις που επήλθαν με τους νόμους 4051/2012 και 4093/2012 για το χρονικό διάστημα από την έναρξη ισχύος του νόμου 4387/2016, ήτοι από 12.5.2016 και εφεξής, είναι σύμφωνη με το Σύνταγμα και την Ε.Σ.Δ.Α., όπως κρίθηκε με την απόφαση 1891/2019 της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, β) η παραπάνω διάταξη του άρθρου 14 παρ.2 περ.α' του Ν.4387/2016 δεν καταλαμβάνει ρυθμιστικά και το χρονικό διάστημα από 1.1.2013 έως 11.5.2016, για το οποίο ισχύουν τα κριθέντα με τις 2287-2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Ειδικότερα, όμως, όπως κρίθηκε με τις εν λόγω αποφάσεις, για το χρονικό διάστημα από 1.1.2013 μέχρι 10.6.2015, οι συνέπειες των εν λόγω αποφάσεων, με τις οποίες κρίθηκαν ως αντίθετες προς το Σύνταγμα οι σχετικές ρυθμίσεις, ισχύουν μόνο για όσους είχαν ήδη ασκήσει σχετικές αγωγές πριν την 10.6.2015, γ) με βάση τις κρίσεις των αποφάσεων της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας 2287-2288/2015 και 1891/2019, η διαγνωσθείσα αντίθεση προς το Σύνταγμα και το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. των

προαναφερθεισών διατάξεων των νόμων 4051/2012 και 4093/2012, με τις οποίες θεσπίστηκαν οι μειώσεις των συντάξεων, δεν δύναται να θεραπευθεί με μεταγενέστερες της δημοσίευσης των εν λόγω νόμων μελέτες, όπως είναι οι μελέτες που συνοδεύουν τον μεταγενέστερο Ν.4387/2016 για το χρονικό διάστημα από της θέσπισής των έως 11.5.2016 και δ) ο χρονικός περιορισμός της ισχύος των αποτελεσμάτων που έθεσαν οι 2287-2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν αφορά μόνον τη διαπίστωση της αντίθεσης προς το Σύνταγμα των διατάξεων των νόμων 4051/2012 και 4093/2012, αλλά καταλαμβάνει και τη διαπιστωθείσα αντίθεση αυτών προς το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α.

9. Επειδή, μετά τη δημοσίευση της 1439/2020 απόφασης της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, δημοσιεύθηκε ο Ν.4714/2020 (Φ.Ε.Κ. Α'148/31.7.2020), στο άρθρο 114 του οποίου, όπως αυτό αντικαταστάθηκε, από τότε που ίσχυσε, με το άρθρο 34 του Ν.4734/2020 (Φ.Ε.Κ. Α'196/8.10.2020), ορίστηκε ότι: «1. Ποσά, τα οποία αντιστοιχούν σε περικοπές και μειώσεις κύριων συντάξεων συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα, οι οποίες επιβλήθηκαν κατ' εφαρμογή της παρ. 1 του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 (Α' 40), της υπ' αρ. 476/28.2.2012 κοινής απόφασης των Υπουργών Οικονομικών και Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας (Β' 499) και της περ. 1 της υποπαρ. ΙΑ.5 της παρ. ΙΑ' του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α' 222) και αφορούν το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 και μέχρι τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 (Α' 185), καταβάλλονται άτοκα στους δικαιούχους. 2... 3. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων ρυθμίζονται ο τρόπος, η διαδικασία και οι λεπτομέρειες καταβολής των προς επιστροφή ποσών, η οποία ολοκληρώνεται μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2020. 4. Με την καταβολή των ποσών της παρ. 1 οι αξιώσεις των συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα για ποσά που αντιστοιχούν σε περικοπές, μειώσεις και καταργήσεις κύριων, επικουρικών συντάξεων, επιδομάτων αδείας και εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, κατά το χρονικό διάστημα από τις 11.6.2015 έως τη δημοσίευση του ν. 4387/2016, δυνάμει του ν. 4051/2012 και του ν. 4093/2012, αποσβένονται. 5. Η παρ. 4 δεν καταλαμβάνει τις εκκρεμείς ενώπιον των δικαστηρίων δίκες κατά τον χρόνο της δημοσίευσης του παρόντος, ως προς τις αξιώσεις που υπερβαίνουν το καταβαλλόμενο ποσό της παρ. 1.».

Δυνάμει της ανωτέρω εξουσιοδοτικής διάταξης του άρθρου 114 του Ν.4714/2020, εκδόθηκε η με αριθμ. Φ.11321/35005/1528/2020 κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων (Φ.Ε.Κ. Β'4536/14.10.2020), με την οποία προβλέφθηκε, μεταξύ άλλων, ότι επιστρέφονται αναδρομικά ποσά συντάξεων που αντιστοιχούν στις, πραγματοποιηθείσες βάσει των διατάξεων των άρθρων 6 παρ.1 του Ν.4051/2012 και πρώτου παρ.ΙΑ υποπαρ.ΙΑ.5 περ.1 του Ν.4093/2012, μειώσεις των κύριων συντάξεων, για το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως και 12.5.2016 (άρθρο 1), καθώς και ότι η καταβολή των επιστρεπτέων από τον ε-Ε.Φ.Κ.Α. ποσών γίνεται με εφάπαξ καταβολή μέχρι την 31.12.2020 (άρθρο 5 παρ.1).

10. Επειδή, εξάλλου, στο άρθρο 105 του Εισ.Ν.Α.Κ. ορίζονται τα εξής: «Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που

τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος. Μαζί με το δημόσιο ευθύνεται εις ολόκληρον και το υπαίτιο πρόσωπο, με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων για την ευθύνη των υπουργών.», στο δε άρθρο 106 αυτού ορίζεται ότι: «Οι διατάξεις των δύο προηγούμενων άρθρων εφαρμόζονται και για την ευθύνη των δήμων, των κοινοτήτων ή των άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου από πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων που βρίσκονται στην υπηρεσία τους.».

Κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 105 του Εισ.Ν.Α.Κ., για να στοιχειοθετηθεί ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση λόγω πράξης ή παράλειψης των οργάνων του, κατά την άσκηση της ανατεθειμένης, σε αυτά, δημόσιας εξουσίας, απαιτείται, μεταξύ άλλων, η πράξη ή παράλειψη να είναι παράνομη. Εξάλλου, εκ του ότι ο νομοθέτης, είτε με νόμο, είτε με διοικητική κανονιστική πράξη, που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση νόμου, καθορίζει γενικότερα τους όρους του αδίκου, παρέπεται ότι δεν μπορεί να προκύψει, έστω και αν προκαλείται ζημία σε τρίτον, ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 105 του Εισ.Ν.Α.Κ., από την εκ μέρους της Πολιτείας νομοθέτηση με τα αρμόδια αυτής όργανα ή από την παράλειψη των οργάνων αυτών να νομοθετήσουν, εκτός αν από τη νομοθέτηση ή την παράλειψη της γεννάται αντίθεση προς κανόνες δικαίου υπέρτερης τυπικής ισχύος (βλ. Σ.τ.Ε. 1652/2020, 1328/2017, 3901/2013, 730/2010 κ.α.).

Στην τελευταία αυτή περίπτωση, ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση του ζημιωθέντος γεννάται μόνο αν οι επιζήμιες συνέπειες επέρχονται απευθείας από την επίμαχη διάταξη, πριν και ανεξάρτητα από οποιαδήποτε εφαρμογή της με πράξη της Διοίκησης. Στις λοιπές περιπτώσεις, κατά τις οποίες οι επιζήμιες συνέπειες επέρχονται από την εφαρμογή του πιο πάνω κανόνα δικαίου, δηλαδή από την πράξη της Διοίκησης που τον εφαρμόζει στην ατομική περίπτωση, η ευθύνη έναντι του ζημιωθέντος προκύπτει όχι από τον κανόνα δικαίου αλλά από την τελευταία αυτή πράξη (βλ. Σ.τ.Ε. 479-481/2018 Ολομ., 734/2016 Ολομ., 4741/2014 Ολομ., Σ.τ.Ε. 1198-1199/2017 7μ., 3663, 3410, 2705/2014 7μ. κ.α.).

11. Επειδή, τέλος, ο Αστικός Κώδικας (Α.Κ.), στο άρθρο 904 ορίζει ότι: «Όποιος έγινε πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή με ζημία άλλου έχει υποχρέωση να αποδώσει την ωφέλεια. Η υποχρέωση αυτή γεννιέται ιδίως σε περίπτωση παροχής αχρεώστητης ή παροχής για αιτία που δεν επακολούθησε ή έληξε ή αιτία παράνομη ή ανήθικη...».

12. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία της δικογραφίας, προκύπτουν τα εξής: Ο ενάγων είναι συνταξιούχος του εναγομένου ν.π.δ.δ., η κύρια σύνταξη του οποίου υπέστη, κατά το χρονικό διάστημα 6/2015-3/2018, τις μειώσεις-περικοπές των νόμων 3863/2010, 4051/2012 και 4093/2012. Ήδη, με την κρινόμενη αγωγή, ο ενάγων ισχυρίζεται ότι η κύρια σύνταξη που έλαβε, κατά το χρονικό διάστημα από τις 10.6.2015 έως τις 8.3.2018, μη νομίμως περικόπηκε, δυνάμει των διατάξεων των νόμων 3863/2010, 4051/2012 και 4093/2012, καθόσον, όπως κρίθηκε με τις 2287-2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας και την υπ' αριθμ. 244/2017 απόφαση της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, οι σχετικές

διατάξεις των νόμων αυτών αντίκεινται σε πλήθος διατάξεων του Συντάγματος και του διεθνούς δικαίου. Για τον λόγο αυτόν, ο ενάγων ζητεί να αναγνωριστεί η υποχρέωση του εναγομένου ν.π.δ.δ. να του καταβάλει το ποσό των 6.887,83 ευρώ, ως αποζημίωση, κατ' εφαρμογή των άρθρων 105-106 του Εισ.Ν.Α.Κ., προς αποκατάσταση της ζημίας που, όπως ισχυρίζεται, υπέστη, από τις περικοπές που διενεργήθηκαν, στην κύρια σύνταξή του, κατά το χρονικό διάστημα από τις 10.6.2015 έως τις 8.3.2018, δυνάμει των διατάξεων των ως άνω νόμων 3863/2010, 4051/2012 και 4093/2012, άλλως, ως ωφέλεια, σύμφωνα με τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού. Το παραπάνω ποσό ζητείται, από τον ενάγοντα, νομιμοτόκως, από την παράνομη παρακράτηση εκάστου μηνός, άλλως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, προς απόδειξη δε των ισχυρισμών του, ο ενάγων προσκομίζει ενημερωτικά σημειώματα συντάξεων, που αφορούν στο χρονικό διάστημα 6/2015-3/2018. Αντιθέτως, το εναγόμενο ν.π.δ.δ., με την έκθεση απόψεων και το παραδεκτώς κατατεθειμένο υπόμνημά του, ζητεί την απόρριψη της αγωγής.

13. Επειδή, ενόψει των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών και των διατάξεων που παρατέθηκαν και ερμηνεύθηκαν, λαμβάνοντας υπόψη ότι: α) με τις 2287-2290/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, κρίθηκε ότι η επιβληθείσα εισφορά αλληλεγγύης των συνταξιούχων κύριας ασφάλισης δεν αντίκειται στις διατάξεις των άρθρων 2 παρ.1, 4 παρ.1 και 5, 22 παρ.5, 25 παρ.1 και 4, και 106 παρ.1 του Συντάγματος, καθώς και στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. και δεν παραβιάζει την αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, β) με τις 2287 και 2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, κρίθηκε ότι οι διατάξεις του άρθρου 6 του Ν.4051/2012 και του άρθρου πρώτου παρ.ΙΑ υποπαρ.ΙΑ.5 περ.1 και υποπαρ.ΙΑ.6 περ.3 του Ν.4093/2012 αντίκεινται στις διατάξεις των άρθρων 2 παρ.1, 4 παρ.1 και 5, 22 παρ.5, 25 παρ.1 και 4, και 106 παρ.1 του Συντάγματος, καθώς και στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., ορίστηκε δε ότι οι συνέπειες της αντισυνταγματικότητας των επίμαχων διατάξεων θα επέλθουν μετά τη δημοσίευση των αποφάσεων αυτών και ότι η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα θα έχει αναδρομικό χαρακτήρα μόνο για τους ενάγοντες των συγκεκριμένων υποθέσεων που ήχθησαν ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας και όσους άλλους έχουν ασκήσει ένδικα μέσα ή βοηθήματα μέχρι τον χρόνο δημοσίευσης των αποφάσεων (10.6.2015), γ) με την 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε καταρχήν συνταγματικώς θεμιτή η εκ νέου κατ' ουσίαν θέσπιση των ως άνω περικοπών στο πλαίσιο επανυπολογισμού των κύριων συντάξεων, με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ.2 περ.α' του Ν.4387/2016, και, επομένως, από τη δημοσίευση του Ν.4387/2016 και εφεξής οι ως άνω περικοπές έχουν ως νόμιμο έρεισμα την ανωτέρω διάταξη του τελευταίου αυτού νόμου, από το χρονικό δε αυτό σημείο (12.5.2016) και εφεξής οι περικοπές αυτές είναι νόμιμες και δ) με την 1439/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε ότι η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 14 παρ.2 περ.α' του Ν.4387/2016 ισχύει για το μέλλον, μη καταλαμβάνουσα ρυθμιστικά και το προγενέστερο διάστημα από 1.1.2013 έως 11.5.2016 υπό την έννοια της αναδρομικής ισχυροποίησης των επιβληθεισών, με τους ανωτέρω νόμους, περικοπών και, συνεπώς, για το ως άνω χρονικό διάστημα ισχύουν τα

κριθέντα με τις 2287-2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, το Δικαστήριο κρίνει ότι μη νομίμως περικόπηκε, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των νόμων 4051/2012 και 4093/2012, η κύρια σύνταξη που έλαβε ο ενάγων, κατά το χρονικό διάστημα από την 11.6.2015 έως την 11.5.2016, και, συνεπώς, ο ενάγων δικαιούται, καταρχήν, τα ποσά που αντιστοιχούν στις ως άνω γενόμενες περικοπές.

Εξάλλου, ως προς τις αξιούμενες περικοπές, που διενεργήθηκαν δυνάμει του άρθρου 38 του Ν.3863/2010, εφόσον, κατά τα προεκτεθέντα, οι εν λόγω περικοπές εχώρησαν νομίμως, δεν υφίσταται, εν προκειμένω, παράνομη δράση των οργάνων του εναγομένου ν.π.δ.δ. ή μη νόμιμος πλουτισμός του εναγομένου ν.π.δ.δ. (πρβλ. Σ.τ.Ε. 1891/2015, Δ.Εφ.Αθ. 4480, 3280, 81/2019).

Ωστόσο, σχετικώς με την, κατά τα ανωτέρω, δικαιούμενη, καταρχήν, αποζημίωση, εφόσον, όπως ουδόλως αμφισβητείται, σύμφωνα με την από 11.10.2021 έκθεση απόψεων του εναγομένου ν.π.δ.δ., στην οποία επισυνάπτεται σχετικό ενημερωτικό σημείωμα, ο ενάγων εισέπραξε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 114 του Ν.4714/2020, ποσό 1.410,91 ευρώ, που αντιστοιχεί στις περικοπές που διενεργήθηκαν, στην κύρια σύνταξή του, κατά το χρονικό διάστημα από την 11.6.2015 έως τις 12.5.2016, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του Ν.4051/2012 και του Ν.4093/2012, το Δικαστήριο κρίνει ότι η παρούσα δίκη, ως προς την αξίωση του ενάγοντος να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εναγομένου ν.π.δ.δ. να του καταβάλει τα ποσά που αντιστοιχούν στις περικοπές που διενεργήθηκαν, στην κύρια σύνταξή του, κατά το ανωτέρω χρονικό διάστημα, δυνάμει των διατάξεων των νόμων 4051/2012 και 4093/2012, στερείται πλέον αντικειμένου και πρέπει να κηρυχθεί κατηρημένη, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 142 παρ.1 περ.α' του Κ.Δ.Δ.

Ωστόσο, ως προς την παρεπόμενη αξίωση του ενάγοντος να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εναγομένου ν.π.δ.δ. να του καταβάλει τόκους, η παρούσα δίκη διατηρεί το αντικείμενό της. Με τα δεδομένα αυτά, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εναγομένου ν.π.δ.δ. να καταβάλει, στον ενάγοντα, τους νόμιμους τόκους, που αναλογούν στο ως άνω καταβληθέν ποσό των 1.410,91 ευρώ, από την επίδοση της αγωγής, ήτοι από τις 14.3.2018 (βλ. την έκθεση επίδοσης) και μέχρι τον χρόνο που το ποσό αυτό καταβλήθηκε στον ενάγοντα.

14. Επειδή, κατ' ακολουθίαν, η παρούσα δίκη πρέπει να καταργηθεί ως προς την αξίωση του ενάγοντος να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εναγομένου ν.π.δ.δ. να του καταβάλει τα ποσά που αντιστοιχούν στις περικοπές που διενεργήθηκαν, στην κύρια σύνταξή του, κατά το χρονικό διάστημα από την 11.6.2015 έως την 11.5.2016, δυνάμει των διατάξεων των νόμων 4051/2012 και 4093/2012. Κατά τα λοιπά, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εναγομένου ν.π.δ.δ. να καταβάλει, στον ενάγοντα, τους νόμιμους τόκους, που αναλογούν στο ήδη καταβληθέν ποσό των 1.410,91 ευρώ, από την επίδοση της αγωγής (14.3.2018) και μέχρι τον χρόνο που το ποσό αυτό καταβλήθηκε στον ενάγοντα.

Τέλος, ενόψει της εν μέρει κατάργησης της παρούσας δίκης και της μερικής νίκης και ήττας των διαδίκων, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ αυτών (άρθρο 275 παρ.3 και 1 εδ.γ' του Κ.Δ.Δ.).

Διά ταύτα

-Καταργεί τη δίκη ως προς την αξίωση του ενάγοντος να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εναγομένου ν.π.δ.δ. να του καταβάλει τα ποσά που αντιστοιχούν στις περικοπές που διενεργήθηκαν, στην κύρια σύνταξή του, κατά το χρονικό διάστημα από την 11.6.2015 έως την 11.5.2016, δυνάμει των διατάξεων των νόμων 4051/2012 και 4093/2012.

-Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

-Αναγνωρίζει ότι το εναγόμενο ν.π.δ.δ. υποχρεούται να καταβάλει, στον ενάγοντα, τους νόμιμους τόκους, που αναλογούν στο ήδη καταβληθέν ποσό των 1.410,91 ευρώ, από την επίδοση της αγωγής (14.3.2018) και μέχρι τον χρόνο που το ποσό αυτό καταβλήθηκε στον ενάγοντα.

-Απορρίπτει την αγωγή κατά τα λοιπά.

-Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Η απόφαση δημοσιεύθηκε, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 1.3.2022.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ